

ren heller ikke længere bunden", saa tror jeg, at det ærede Medlem vil have en tilstrækkelig Besvarelse af, hvem der i Aldersklasse falder ind under Loven. Saa siger det ærede Medlem, at Mesteren skal sørge for Kontrakten. Ja, Mesteren skal sørge for Affattelsen, det staar tydelig nok i § 1. Kontrakten indgaaes med Lærlingens Forældre eller Børger, og de maa altsaa sørge for, at de faae en Kontrakt, det er ligefrem, for ellers er der ingen Kontrakt oprettet. Men naar det ærede Medlem siger, at Lærlingen eller de, der handle paa hans Vegne, ifalde Straf, saa er det galt. Det er Mesteren, der ifalder Straf, Lærlingen eller de, der handle paa hans Vegne, ere fri for Straf. Man har lagt Byrden og Straffen paa Mesteren. (Afskydelse) Men Kontrakten er ophævet, siger et æret Medlem. Nei, Kontrakten ophæves ikke, for der er ingen Kontrakt indgaaet, og saa længe der ikke er indgaaet Kontrakt, kan den heller ikke opheves. Men at Børger og Forældre sørge for, at de faae Kontrakt, er jo Noget, man maa kunne forlange, naar de vide, at det hører til, at skriftlig Kontrakt skal indgaaes. Men at man iøvrigt lægger Byrden og Straffen paa Mesteren, er ganske klart. § 2 Nr. 2 har jeg allerede nævnt. Det ærede Medlem siger: Ja, men Fabrikanten! En, der baade er Haandværker og Fabrikant, kan som Fabrikant antage Lærlinge. Det er ganske rigtigt, han kan antage dem i Fabrikken. Men jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at Grunden dertil er ganske simpelt den, at vi kun kjende til Svendeprover for Haandværkere, og der, hvor vi ikke kjende dem, kunne vi ikke tage dem med, og hvorledes vi skulle indrette dem for Andre uden at komme for dybt ind i Forandringer af hele Næringsberettigelsen, ser jeg ikke ret i Diebliffet. Det ærede Medlem antede dernæst over §§ 7 og 8 angaaende Søndagsfriheden, hvor der staar, at Lærlingen i Reglen bør have fri Søndag Eftermiddag, ligesom han ordentligvis ikke heller maa anvendes til Andet end det, der nødvendig henhører til Faget. Jeg kan her ganske sympathisere med det ærede Medlem i det, han sagde. I og for sig er det heldigt og ønskeligt, at hele Søndagen er fri, og i og for sig er det heldigt og ønskeligt, at den Bedkommende ikke anvendes til Arbejde udenfor Faget, men der kan kun her staa: „ordentligvis“, thi hvis man vilde gjøre Bestemmelsen strengere, hvis man vilde stille det saaledes, at Mesteren ikke kunde lade en ung Lærling gaa et Grinde i Byen, maaste endog i Fagets Interesse — og han kan dog ikke paa ethvert Punkt være forpligtet

til at paavise dette —, hvis man ubetinget vil forbyde Sligt og ubetinget sige, at der aldrig maa være Tale om Søndagsarbejde, frygter jeg for, at Mestrene ikke ville underkaste sig Loven, saa at den ikke kommer Nogen til Nytte, og det var dog det, vi skulde se at sørge for, at den kunde. Derfor er det Noget, man maa have for Die ved Affattelsen af Lovens Bestemmelser, naar man overhovedet vil give en Lov som denne. § 9 fandt det ærede Medlem meget upraktisk. Det tror jeg ikke, at det ærede Medlem har ganstke Ret i. Forholdet er jo det, at den Bedkommende skal, saa vidt mulig, tage Fagprøven, underkaste sig en Læreprøve, men dertil kan Mesteren ikke tvinge ham. Tager den Bedkommende ikke Læreprøven, skal Mesteren give ham Nitest for, hvor længe han har været i Tjenesten, og en Bevidnelse om, hvad han har lært. For en vigtig Bevidnelse af dette Forhold maa Mesteren ifalde Straf, og har han ladet det mangle paa tilbørligt Tilsyn med Lærlingen, ikke fremmet Forholdet saaledes, at Lærlingen har kunnet faae den Uddannelse, han skulde, ifalder han ogsaa Straf; men det er selvfølgelig ikke Mesteren, der skal afgjøre dette Spørgsmaal. Det kan ikke tænkes. Det kan godt være, at det ærede Medlem har nogen Ret i, at Mesteren ikke let vil bedskende sig, at Lærlingen ikke har faaet tilbørlig Uddannelse; men naar Lærlingen godtgjør ved en Prøve, at han ikke har lært Noget af alt det, der med Nøiemlighed kan forlanges, er det Mesteren, der ifalder Straf. Hvad Undervisningen angaar, glemte det ærede Medlem at tage med ved sin Omtale af § 10 det, som uægtelig er Hovedbestemmelsen, nemlig at Læremesteren skal forunde ham den fornødne Tid. Det bestemte Paabud er, at Læremesteren eller den, der iøvrigt har Lærlingen under sig, skal i Læretiden forunde ham den fornødne Tid til at besøge tekniske Skoler eller Haandværkerstoler, og hvem der skal betale Undervisningen, kan ikke være tvivlsomt. Det skal Lærlingen eller de, han støtter sig til, Forældrene o.s.v., og det har der fra ingen Side været anset over. Jeg tror heller ikke, at det gaar an at bestemme Andet. Thi sætter man en Bestemmelse ind om, at Mesteren skal paatage sig Sligt, kommer man netop ud over den Ramme, som man kan optage, naar man vil give en Lov af den Art, som der her er Tale om. Bestemmelserne i §§ 12 og 13 gaa jo ud paa at befæste Forholdet, naar det en Gang er indgaaet, saa vidt muligt, og det forekommer mig, at man absolut maa have flige Bestemmelser — om man netop vil have disse, kan jo være Tvivl underkastet — thi ellers